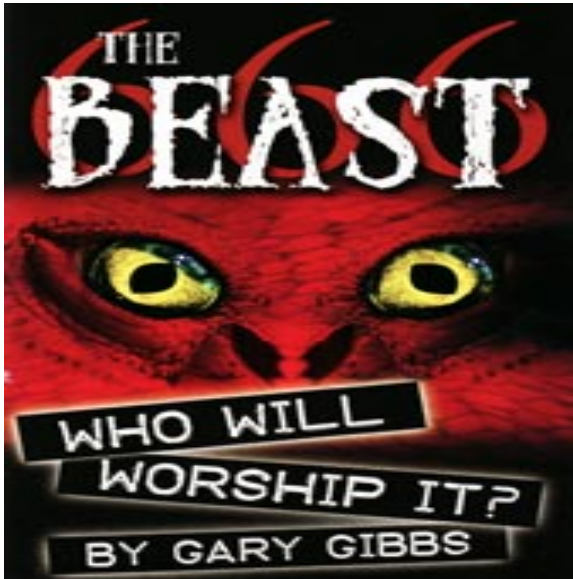

Cine se va închina fiarei?

By Gary Gibbs

În ultimii câțiva ani, am fost martorii împlinirii remarcabile a câtorva profeții apocaliptice. A fost extraordinar să dai mărturie, palpitant și ne-a întărit credința. Dar este și solemn că profețiile împlinite ne dovedesc că profețiile din ultimile zile urmează să se îplinească în curând. Din nefericire, unii credincioși nu doresc să accepte că profeția din Apocalipsa capitolul 13 se va împlini în curând. "Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă. . . Și tot pământul se mira după fiară. . . și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți:

mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei." (Apocalipsa 13:1-3,15-17). Este într-adevăr o profeție înspăimântătoare, care prezice că va exista o coaliție între puterile religioase și politice sub conducerea fiarei Antihristului ce va arunca lumea într-un conflict puternic și dureros. Va exista un timp de mare necaz cum nu s-a mai văzut în lume (Daniel 12:1). Unii cercetători ai profeției biblice au sugerat chiar că această încercare va fi mai rea decât ne putem închipui.

Cu un viitor atât de sumbru, putem aprecia ușor de ce unii au ales să nu știe nimic despre evenimentele ultimelor zile. Multora dintre cei care au căutat să afle despre ele le este atât de teamă să trăiască în timpul domniei de teroare a fiarei că au ajuns o pradă ușoară a doctrinelor false. Învățătura falsă cea mai cunoscută care promite o răpire înainte de strâmtorare pare atrăgătoare pe fundalul Armagedonului și al semnelor fiarei. Dar neștiința și învățătura falsă își vor lăsa victimele sărăcite și pierdute când aceste veșminte din frunze de smochin se vor veșteji și vor cădea în vârtoarea puternică a încercării finale. Este ușor de înțeles de ce unii își doresc să trăiască în pace și siguranță. Puțini dintre noi, în clipele noastre de introspecție, ne simțim în stare să luăm partea lui Dumnezeu și a adevărului Său, atunci când demonii vor conduce pământul. Dar în ciuda acestor temeri și aversiuni firești, nu trebuie să alergăm după făgăduințe de pace și siguranță care nu se întemeiază pe Cuvântul cel sigur al lui Dumnezeu. În timp ce ar trebui să ne concentrăm

asupra iubirii lui Dumnezeu pentru păcătoși și asupra adevăratei siguranțe care vine din a-L face Domn și Mântuitor al vieții noastre, ar trebui și să dăm atenție avertizărilor Duhului Sfânt cu privire la ultimile zile.

Îndemnul Scripturii de care trebuie să ascultăm cel mai mult este acela care ne avertizează să nu ne închinăm fiarei. Urmăriți aceste adevăruri solemne. Toți cei care se închină fiarei vor pierde experiența unei vieți veșnice alături de Isus într-o nouă lume proslăvită (Apocalipsa 13:8). Vor fi pedepsiți cu ultimile șapte plăgi, care sunt extrem de dureroase și de temut (Apocalipsa 16:2). Și în cele din urmă, vor suferi o nimicire deplină în focul iadului (Apocalipsa 14:9-11). Fără nicio îndoială, noi nu dorim să fim găsiți închinându-ne la fiară în zilele viitoare.

Dar ce ne asigură că nu ne vom afla în acel grup? Rețineți că nu este un grup mic.

Apocalipsa 13:3 declară că "tot pământul se mira după fiară."

Deși ne ajută, doar cunoașterea identității fiarei nu ne garantează scăparea. Iuda Îl cunoștea pe Isus ca fiind Mesia, totuși L-a trădat. Asemănător, mulți dintre cei care înțeleg profețiile ultimelor zile se găsesc de partea fiarei. Cu siguranță că doar cunoașterea nu ajunge. Deci cum putem fi de partea câștigătorilor, când se vor liniști lucrurile? Cine se va închina fiarei? Și ce putem face acum ca să ne ferim să nu facem parte din acel grup?

Conflictul final

Mai întâi, trebuie să înțelegem că va avea loc un conflict final cu privire la închinare. Toți locuitorii pământului se vor împărți într-una din cele două grupe înaintea sfârșitului - cei care se vor închina fiarei și cei care se vor închina Creatorului. Închinarea la creatură sau închinarea la Creator va reprezenta controversa care va diviza lumea. Toți vor trebui să facă o alegere cu privire la cine se vor închina. Cum se va întâmpla ca întreaga lume să ajungă să facă această alegere între creatură și Creator? Biblia prezice un timp când fiara va câștiga o influență politică uriașă. Din această poziție de autoritate, ea îi va sili pe oameni să se închine. Cei care vor refuza vor fi boicotați economic și în cele din urmă vor fi trimiși la moarte. "I s-a dat putere . . . să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți . . . să primească un semn . . . și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei" (Apocalipsa 13:15-17).

Deși fiara caută să-și impună închinarea prin forță, Dumnezeu, plin de îndurare, îi avertizează pe oameni împotriva fiarei și îi îndeamnă să I se închine Lui în calitate de Creator. "Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și ori cărui norod. El zicea cu glas tare: "Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!" . . . Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: "Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, 10 va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului" (Apocalipsa 14:6-10).

Scenariul este clar. În ultimile zile, întreaga lume se va împărți între două forțe cosmice. Nu va exista niciun teren neutru, nicio zonă demilitarizată. Toți vor trebui să ia o decizie cu privire la pe cine vor servi și cui i se vor închina.

Bătălia asupra închinării

Acest ultim conflict cu privire la închinare reprezintă marea finală a unei drame îndelungate care își are începutul în ceruri înainte ca să se fi creat omul. Autorul răzvrătirii a pornit acest război "al creaturii împotriva Creatorului" când a poftit poziția scaunului de domnie a lui Dumnezeu. Lucifer, un înger creat, a considerat că frumusețea și inteligența lui superioară îl fac demn să conducă universul mai bine decât Creatorul său. "Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, . . . Tu ziceai în inima ta 'Mă voi sui în cer îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.' (Isaia 14:12-14). Lucrând cu o abilitate șireată, el și-a început campania pentru a atrage simpatia îngerilor și a reușit să ademenească o treime din ei (Apocalipsa 12:4-9). Cerând adorarea care I se cuvenea doar Creatorului, acești îngeri creați au încercat să-și croiască drum spre tronul lui Dumnezeu. Lucrul acesta L-a silit pe Dumnezeu să ia măsuri drastice. Apocalipsa 12:7 ne amintește, "Și în cer s-a făcut un război." Ca să ferească universul, Dumnezeu i-a îndepărtat cu forța pe Satana și pe îngerii lui din ceruri.

Dar acesta a fost doar începutul campaniei de închinare create de Satana, care urma să dureze mii de ani și să coste milioane de vieți. Aruncat pe pământ, Satana a cerut închinarea și slujirea lui Adam și a Evei. Și doar dacă înțelegem testul prin care au trecut primii noștri părinți, test privitor la închinare, putem învăța cum să ne ferim de a nu ne închina fiarei în ultimile zile.

De ce a mâncat Eva din rodul pomului interzis? Doar pentru că i-a lipsit încrederea în Dumnezeu. Ea a avut mai multă încredere în cuvântul șarpelui decât în al Creatorului. Și Adam nu a avut încredere în Dumnezeu, dar spre deosebire de Eva, el nu a fost înșelat (1 Timotei 2:14). Decizia lui Adam de a mânca din fructul oprit a fost o alegere conștientă, deliberată. Nu-și putea închipui să trăiască fără Eva. Și mai rău de atât, nu avea încredere că Dumnezeu putea să vină cu o soluție acceptabilă cu privire la neascultarea Evei, soluție care l-ar fi lăsat fericit pentru tot restul veșniciei.

Neîncrederea pe care au avut-o primii noștri părinți i-a dus la neascultare. Iar neascultarea lor a ajuns practic un act de închinare la șarpe. Vedeți, închinarea și ascultarea sunt sinonime. "Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați...?" (Romani 6:16). Când a fost ispitit de Satana să i Se închine, Domnul Isus ne-a descoperit că actul închinării se leagă strâns de slujire și ascultare. "Pleacă, Satano", i-a răspuns Isus. "Căci este scris: ,Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești." (Matei 4:10).

Când Adam și Eva au avut mai multă încredere în minciunile șarpelui decât în porunca lui Dumnezeu, ei au ajuns să se închine creaturii. De fapt, s-au închinat fiarei. Ultimul conflict din lume practic determină întreaga omenire să dea din nou primul test pe care l-au dat Adam și Eva. Ce vom alege: vom asculta de fiară și ne vom închina la ea sau vom asculta de Creator și ne vom închina Lui? Atât primul cât și ultimul test din istoria acestei lumi conțin aceleași elemente: șarpele și minciunile lui, închinarea, ascultarea sau

neascultarea și pedeapsa izgonirii din împărăția lui Dumnezeu. Drumul omenirii înapoi la pomul vieții reface în cele din urmă pașii primilor noștri părinți și trece prin coridorul aceluiași test: vom avea atâta încredere în Dumnezeu încât să ascultăm de El? Doar cei care vor asculta cu încredere în Dumnezeu vor intra pe porțile de mărghăritar. "Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!" (Apocalipsa 22:14).

Închinarea pe care i-au adus-o Adam și Eva fiarei a pus temelia oricărei închinări false. Examinați orice religie falsă și veți descoperi că se întemeiază pe neîncrederea și nescultarea de Dumnezeu. Ap.Pavel remarcă acest lucru în Romani 1:21-25: "... fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci . . . au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci!" Ori de câte ori aflăm un adevăr biblic și refuzăm să ascultăm de el cu o inimă recunoscătoare, ne închinăm de fapt făpturii în locul Creatorului. Ne așezăm practic propria opinie și propriile sentimente deasupra voinței descoperite a Dumnezeului nostru Creator.

Umanismul secular

Veacul în care trăim a făcut o normă din această religie falsă a închinării la sine. Cu mii de ani în urmă, Dumnezeu a prezis această mișcare umanistă. Ea este simbolizată în profetie atât prin împăratul de la miazăzi (Daniel 11:40) cât și prin fiara din adânc (Apocalipsa 11:7-10). Când a împlinit această profetie, Revoluția franceză a zeificat rațiunea omului și a stabilit temelia pentru religia falsă a umanismului secular. Credința că ajunge rațiunea omului ca să răspundă nevoilor și întrebărilor celor mai profunde ale vieții și că nu există niciun Dumnezeu și niciun absolut moral, determină temelia umanismului. Acest sistem de credință a stăpânit în mare măsură problemele oamenilor încă din anii 1790 până în prezent. După textul din Apocalipsa 11:8, el are două caracteristici cheie: lipsa credinței în adevăratul Dumnezeu, preluată din Egiptul antic, împreună cu imoralitatea Sodomei.

Ateismul secular și imoralitatea umanismului au câștigat o poziție puternică în Statele Unite. Umanismul conduce și majoritatea programelor de guvernare ale Americii, instituțiile de învățământ superior, instruirea elevilor în școlile publice, mișcarea homosexuală, etc. Ca urmare, America acum seceră aceeași furtună de degradare pe care a secerat-o Franța în ajunul Revoluției ei. Din lipsă de fibră morală, Statele Unite desfac acum ițele.

Epidemia prezentă de homosexualitate, adulter, crimă și alte fapte degradante nu ar trebui să ne surprindă. Biblia declară acest lucru ca urmare inevitabilă a înălțării rațiunii omului deasupra adevărului lui Dumnezeu. "Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite. Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate, . . . fără dragoste firească, . . . Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sunt vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac" (Romani 1:28-32).

Umanismul religios

Și nici Biserica creștină nu a scăpat de influența pătrunzătoare a umanismului. Biserica Evanghelică Luterană din America, într-un document intitulat Sexualitatea umană și credința creștină, (decembrie, 1991), își îndeamnă membrii să-și evalueze prejudecățile pe care le au împotriva homosexualilor, insistând că "ceea ce personal considerăm ofensator nu este neapărat și păcatos." Mai mult, ea declară, "Trebuie să facem distincția între judecăți morale întâmplare între persoane de același sex în timpurile biblice și în timpul nostru."

Grupul ales special să se ocupe de acest document a declarat în numărul din 1993 intitulat Biserica și sexualitatea umană: O perspectivă luterană (octombrie, 1993), că "ea recunoaște că mulți luterani iau literal condamnările biblice ale homosexualității . . . Dar grupul respectiv îi îndeamnă pe luterani să sfideze astfel de atitudini. El argumentează că 'interpretarea biblică cu răspundere' se află puternic în sprijinul acceptării și chiar a binecuvântării unirii dintre același sex și accentuează că există o poruncă biblică obligatorie și anume aceea de - 'a-ți iubi aproapele ca pe tine însuși.' " 1

Biserica Unită Metodistă a avut și ea discuții cu privire la problema dacă homosexualitatea este păcat. Deși propunerile de a slăbi strictețea bisericii cu privire la homosexualitate au fost respinse, grupul de decizie din 1991 a fost de acord că referințele biblice la practicile sexuale nu trebuie considerate drept obligatorii "doar pentru că se află în Biblie." 2

Probabil că Biserica ce s-a depărtat cel mai mult de Cuvântul lui Dumnezeu pe această temă este Biserica Unită a lui Hristos. Ea îngăduie ca homosexualii să primească binecuvântarea ca slujbași. 3

Această problemă este doar una din multele asupra cărora bisericile își așază propria judecată deasupra poruncilor lui Dumnezeu. Deși au mulți membri sinceri și consacrați, aceste organizații bisericesti sunt tot atât de vinovate de umanism pe cât sunt seculariștii. Ele pur și simplu urmează "umanismul religios" în locul "umanismului secular." Din nefericire, cei care continuă să sprijinească umanismul sub masca creștinismului vor face parte din acel grup care Îi vor spune Domnului Isus la judecată, "Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" Cu tristețe, Domnul Isus le va spune, "Depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege." Ei vor afla prea târziu că umanismul religios nu ajunge ca să slaveze un suflet. "Nu orișicine-Mi zice: "Doamne, Doamne!" va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri" (Matei 7:21).

Un alt domeniu în care Biserica a urmat principiile umaniste fără rușine este în alegerea duminicii ca zi de închinare. Biblia declară clar că sabbatul zilei a șaptea, sâmbăta, este ziua în care trebuie să se adune poporul lui Dumnezeu ca să se închine și să se odihnească de munca lor săptămânală. Interesant, Biserica Catolică declară că sâmbăta este adevăratul sabbat biblic și că închinarea la duminică nu se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, ci pe tradițiile oamenilor. În cartea sa, O discuție sinceră despre Protestantismul de astăzi, Monseniorul Segur recunoaște că păzirea duminicii "nu numai că nu are nicio temelie în Biblie, dar se află și într-o contradicție flagrantă cu litera ei, care poruncește odihna în sabbat, care este sâmbăta." 4 Și alți scriitori catolici sunt de acord. "Cuvântul, 'sabbat' înseamnă odihnă, și este sâmbăta, ziua șaptea a săptămânii. Atunci, de ce păzesc creștinii duminica în locul zilei amintite de Biblie? . . . Biserica primară a schimbat ziua care trebuie sfințită din sâmbăta în duminica . . . îi revine

autorității Bisericii Catolice și nu vreunui text anume din Bible." 5 "Păstrăm duminica în locul sâmbetei deoarece Biserica Catolică a transferat solemnitatea din sâmbătă în duminică." 6

Desigur, ne-catolicii își au propriile motive de a păzi duminica. Dar adevărul istoric și Scriptura reprezintă niște motive temeinice. Ele mărturisesc fără niciun dubiu exactitatea afirmațiilor acestor autori catolici. Biserica Catolică chiar a schimbat ziua de închinare, iar Biblia nu autorizează acest lucru. Cu tot respectul datorat bisericilor și pastorilor ce păzesc duminica, cei care țin argumente care să sune frumos față de ce nu trebuie ascultată porunca a patra, urmează un raționament greșit și tot atât de slab ca pâna de păianjen. Toate motivele pentru neascultare pe care le poate strânge omul nu au decât un singur lucru în comun. Ele se bazează pe umanism. Ele așază raționamentul oamenilor deasupra poruncilor clare date de Dumnezeu.

Micul corn umanist

Dumnezeu dorește ca noi să ne debarșăm de umanism. În repetate rânduri, ne-a avertizat despre influența lui de moarte și ne-a arătat cum se va infiltra el în biserică. Folosindu-Se de simbolul cornului celui mic din Daniel capitoul 7, Dumnezeu a prezis că Antihristul va fi umanist. "M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor . . . Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om, și o gură..., care vorbea cu trufie" (Daniel 7:8). Remarcați că pe acest mic corn nu se află ochii Duhului, ci "ochii de om." Aici vedem că Antihristului îi lipsește adevăratul discernământ spiritual și că vede viața doar prin ochii omului.

Criteriul său pentru adevăr este "Ce cred eu?" în loc de "Ce poruncește Dumnezeu?" Atitudinea aceasta este anti-creștină. Domnul Isus ne-a învățat că voința noastră trebuie adusă în supunere față de voia lui Dumnezeu. El S-a rugat Tatălui, "Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu." (Matei 26:39).

Creștinii caută să privească lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu (2 Corinteni 4:18). Ei nu-și bazează deciziile doar pe considerații pământești, ci mai degrabă pe temelia adevărului veșnic al lui Dumnezeu și pe voința Lui suverană. Creștinii își pun doar două întrebări: "Care este adevărul lui Dumnezeu?" și "Care sunt făgăduințele Lui?" Apoi, ei ascultă adevărul, în timp ce pretind împlinirea făgăduințelor.

Întrucât Antihristul privește la lucruri prin ochi umaniști, ajunge să îndeplinească niște fapte grozav de îndrăznețe. El face declarații care sunt contra adevărului lui Dumnezeu. "El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, . . . și se va încumeta să schimbe vremurile și legea" (Daniel 7:25). Expresia finală a umanismului său va fi să-i facă să creadă pe oameni că a fost schimbată legea lui Dumnezeu.

El a atacat mai ales această lege care Îl înalță pe Dumnezeu ca Creator - lege din care face parte porunca a doua și a patra. Porunca a doua interzice facerea de chipuri cioplite și închinarea la ele. Războiul vechi de veacuri purtat de cel rău împotriva Creatorului a folosit cornul cel mic ca să țintească această poruncă. În timpul Evului Mediu, biserica papală a compromis porunca a doua și a introdus în creștinism chipurile cioplite. Astăzi, catehismele catolice omit porunca a doua din Biblie, îndepărtându-i astfel pe oameni de Creatorul lor.

O altă lege care a fost "schimbată" de cornul cel mic este porunca a patra, care și ea Îl înalță pe Dumnezeu drept Creator. Ea stabilește un semn săptămânal de aducere aminte a

Creatorului poruncind închinarea și odihna de activitățile lumești în sabatul zilei a șaptea, sâmbăta. După cum am văzut, papalitatea a recunoscut imediat că ea a inițiat această acțiune îndrăzneată. Uimitor, papalitatea a avut un mare succes în realizarea obiectivului de a-i face pe oameni să creadă că s-au schimbat vremurile și legea. O mare parte din lumea creștină a acceptat schimbarea sabatului zilei a șaptea în prima zi a săptămânii, duminica.

Și apostolul Pavel a înțeles temelia umanistă pe care se bazează Antihristul - "Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni [a doua venire] înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii (sau: omul păcatului); fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește "Dumnezeu", sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu." (2 Tesaloniceni 2:3, 4).

Omul fărădelegii, Antihristul, ia locul lui Dumnezeu în biserică. El se declară Dumnezeu și că are puterea de a institui învățături, chiar dacă sunt contrare Bibliei. Din nou, aceasta este umanism - oameni care se așază pe ei înșiși mai presus de autoritatea lui Dumnezeu..

Adevărații credincioși ai lui Dumnezeu

Din fericire, Dumnezeu încă mai are oameni în toate bisericile care își încredințează viața cu totul Lui într-o ascultare deplină. De fapt, El are o solie perfectă prin care să-i avertizeze pe toți despre aceste comptomisuri de adevăr și atacuri împotriva calității Lui de Creator. Această avertizare, cunoscută drept întreita solie îngerească, se află în Apocalipsa 14:6-12.

Solia primului înger le poruncește oamenilor să I se închine lui Dumnezeu în calitate de Creator al "cerului și pământului, al mării și izvoarelor apelor!" (versetul 7). Dumnezeu dorește ca oamenii să înlăture compromisurile Evului Mediu. El dorește ca noi să ascultăm de toate poruncile Lui -- mai ales de acelea, care Îl cinstesc drept Creator. Dar ascultarea nu poate veni din propria noastră tărie. Ea trebuie înrădăcinată în credința în Isus.

Să ne gândim: sâmbăta este una din zilele cele mai ocupate. Ca urmare, e nevoie de o credință deosebită ca să ascuți de Dumnezeu și să-I sfințești ziua. Întrucât adevărata ascultare nu se poate realiza decât prin credința în Isus, întreita solie îngerească se numește "Evanghelia veșnică" (versetul 6).

Acest întreit mesaj îi cheamă pe toți să fie neprihăniți prin credință. Neprihănirea înseamnă practic "să faci ceea ce este drept" - să faci ceea ce a poruncit Dumnezeu.

Această neprihănire trebuie să vină de la Hristos prin credință, iar credința este un ingredient activ. Credința lucrează. "Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită." (Iacov 2:20-22).

Credința lucrează din iubire. "Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste" (Galateni 5:6). Ceea ce Dumnezeu Își dorește să aibă cu adevărat ca răspuns la evanghelia cea veșnică a celor trei îngeri din Apocalipsa 14 sunt niște oameni neprihăniți care au învățat să-L iubească și să-L asculte. Iubirea lui Dumnezeu trebuie să le modeleze viața și să ajungă influența care să

le stăpânească toate deciziile. Ei vor ajunge să asculte de Dumnezeu deoarece ei știu că El îi iubește și este vrednic de închinarea și ascultarea lor.

Această experiență a neprihănirii prin credință o cere Dumnezeu în acest ceas al istoriei pământului - ceas al judecății. Solia primului înger vestește: "El zicea cu glas tare: "Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!" Apocalipsa 14:7. Trăim în acest ceas al judecății care a fost profetizat să aibă loc chiar înainte de revenirea lui Isus. Remarcați că Dumnezeu dorește ca noi să ne închinăm Lui ca și Creator în timpul ceasului judecății. Dar oare ce înseamnă aceasta practic, în limbajul de zi cu zi? Ap. Petru ne oferă un răspuns evident. "Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu . . . Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor, și să facă ce este bine" (1 Petru 4:17-19).

Experiența pe care o dorește Dumnezeu ca poporul Său să o aibă la ceasul judecății este de a se încrede cu adevărat în El ca Creator și de a se preda Lui, urmându-I voia. El dorește ca ei să fie convinși de credințioșia Lui și să asculte de El întemeiați pe această convingere. Pe astfel de oameni Dumnezeu îi numește "sfinți" în Apocalipsa 14:12: "Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus." Sfinții lui Dumnezeu au învățat din experiență că El Își ține făgăduințele. Au învățat că El îi iubește necondiționat. El îi primește așa cum sunt și le dă puterea Lui ca să biruiască și să asculte. Sfinții lui Dumnezeu cred profund adevărul că Dumnezeu este un Creator credincios.

Cum am putea demonstra o astfel de credință și încredere? În viața de fiecare zi, suntem toți confrunțați cu alegeri prin care înțelegem voia lui Dumnezeu, dar suntem ispitiți să facem invers. Haideți să ilustrez practic cum cineva poate să descopere o lipsă de credință și încredere. Să zicem că cuiva i se oferă o slujbă în care trebuie să facă ceva care nu este în armonie cu standardele creștine. Sub influența ispitei, el își argumentează: "Am nevoie de serviciu și acesta este liber. Să-l iau? Dacă nu-l voi lua, nu voi avea cu ce să-mi plătesc facturile. S-ar putea să-mi pierd casa. Căsnicia mea va fi foarte încordată, dacă n-am serviciu. Nu o să reușesc fără serviciul ăsta!"

Acest fel de gândire nu Îl ia în calcul deloc pe Dumnezeul Atotputernic, ci se fixează asupra problemei în loc să se fixeze asupra lui Dumnezeu. Asemenea slujitorului lui Elisei, vede doar vrăjmașul și nu oștirea îngerilor lui Dumnezeu care îl înconjoară, gata să-l ajute și să-l scape (2 Regi 6:8-17).

Din nefericire, mulți dintre noi suntem ispitiți să facem aceeași greșeală. Deși ne închinăm lui Dumnezeu la sfârșitul săptămânii, trăim după cum ne dictează mintea în timpul săptămânii.

Iată un punct de care ades ne lovim în acest veac umanist -- niciodată nu este acceptabil să compromitem adevărul. De ce? Deoarece compromisul înseamnă că nu credem că Dumnezeu este în stare să aibă grijă de noi. Înseamnă că noi credem că El nu este demn de încredere. Mai mărturisim practic ceva despre ceea ce credem despre Dumnezeu atunci când Îi compromitem adevărul?!

Dumnezeu cere o altă ordine a lucrurilor. Trebuie să reținem că El ne va oferi o cale de ascultare dacă noi vom aștepta cu răbdare ca El să lucreze. Având credință, chiar când suntem aspru încercați, vom reuși să spunem: "Aștept ca Domnul să deschidă o cale prin care să ascult de El. Între timp, nu voi compromite adevărul."

Poate Creatorul nostru să găsească servicii pentru șomerii care să nu le ceară să compromită adevărul? Poate El să aducă un soț sau o soție în credință pentru cel necăsătorit? Poate El să vindece căsniciile și relațiile distruse? Da! Creatorul nostru nu are limite. El este nesfârșit în putere și resurse. Dar trist, mult prea adesea noi Îl limităm. Suntem nerăbdători. Nu așteptăm ca Domnul să ne ofere soluția Lui la timpul decis de El. În unele situații, s-ar putea ca soluția Lui să nu fie realizabilă decât la venirea lui Isus. Dar cel care are o credință reală în bunătatea infinită a lui Dumnezeu se poate mulțumi chiar și cu aceasta.

Sigiliul lui Dumnezeu

Aceasta ne aduce la un punct crucial care este absolut vital ca să-l înțeleagă toți cei care doresc să nu i se închine fiarei. Problema celor care se vor închina fiarei nu este doar o problemă de viitor. În fiecare zi luăm decizii bazate pe dacă să ne încredem sau nu, sau să ascultăm sau nu de Dumnezeu în calitate de Creator al nostru. Suma acestor decizii alcătuiește caracterul nostru. Iar conflictul final dintre fiară și Dumnezeu va descoperi ce caracter ne-am dezvoltat.

Ați prins acest punct foarte important? Este atât de practic și vital încât îmi doresc ca dvs. să vi-l fixați temeinic în minte. În fiecare zi, luăm decizii bazate pe dorința noastră de a ne încrede sau nu în Dumnezeu și de a asculta sau nu de Dumnezeu în calitate de Creator. Suma acestor decizii ne alcătuiește caracterul. Iar conflictul final dintre fiară și Dumnezeu va descoperi ce caracter ne-am dezvoltat. Iată cu ce se ocupă sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei.

Semnul pe care îl primim în ultimile zile, fie că va fi sigiliul lui Dumnezeu sau semnul fiarei, va fi dovada exterioară a felului de caracter interior pe care l-am ales să-l dezvoltăm. Cel care va primi sigiliul lui Dumnezeu "adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul" și că El este demn de încredere (Ioan 3:33). El a învățat să aibă încredere în Dumnezeu ca fiind Creatorul și Conducătorul său în lucrurile mici din viața de fiecare zi. Prin urmare, el este gata să înfrunte încercările mai mari din viață. Pe de altă parte, cei care primesc semnul fiarei au dus o viață de mulțumire de sine și de neascultare. Zi de zi, ei au stins acea voce slabă și tăcută a Duhului lui Dumnezeu care îi convingea de păcat și au tratat-o ca fiind fără însemnătate. Puțin și-au dat ei seama că își formau soarta veșnică alegând să nu asculte de ceea ce considerau atunci ca fiind "lucrurile mici." Deoarece au urmat principiile fiarei de mulțumire de sine, le va fi ușor să primească semnul fiarei.

Să nu cumva să greșiți. Acum trăim timpul când deciziile pe care le luăm în fiecare zi nu sunt un lucru lipsit de importanță. Toți ne vom întâlni odată cu consecințele alegerilor noastre, care ne-au marcat caracterul. Acum, trebuie ca toți să ne propunem ca obiectiv să ne fixăm cu conștiinciozitate și decizie în adevărul că Dumnezeu este iubire și putem asculta de El. Dacă vom neglija să căpătăm această experiență, ne vom trezi închinându-ne la fiară împreună cu majoritatea lumii.

Expresia finală a pecetlirii noastre cu sigiliul lui Dumnezeu sau cu caracterul fiarei se va manifesta prin păstrarea sau nu a Sabatului zilei a șaptea creat de Dumnezeu. Cel rău a contestat mult Sabatul lui Dumnezeu deoarece el proclamă dreptul și autoritatea lui Dumnezeu de Creator. Așadar, Sabatul va deveni linia vizibilă de demarcare dintre cei

care Îl iau pe Dumnezeu pe cuvânt și cei care urmează umanismul și gândesc că trebuie să uite cererile lui Dumnezeu în viața lor.

Oare unii din cei ce țin Sabatul Îl vor părăsi pe Dumnezeu?

Din nefericire, chiar printre cei care țin de obicei poruncile lui Dumnezeu se vor afla unii care Îl vor părăsi pe Dumnezeul adevăratului Sabat pe care acum îl păstrează. Cum se poate așa ceva? Se va întâmpla așa deoarece ei nu au făcut din Dumnezeu Conducătorul întregii lor vieți. Da, de obicei ei țin Sabatul. Dar e nevoie de mai mult ca să-L onorezi pe Dumnezeu în calitate de Creator decât doar să te duci la biserică în ziua în care trebuie. Cei care trăiesc pentru satisfacerea eului, fie că merg la biserică în Sabat sau nu, în cele din urmă se vor regăsi în împotrivitori ai Sabatului când conjuncturile din lume vor ajunge la un punct fierbinte și îi vor aduce la chiar ultimile clipe ale timpului. Marea majoritate care va părăsi rămășița celor ce vor ține poruncile lui Dumnezeu în ultimile zile, nu va ajunge la acest punct peste noapte. Ei își vor fi urmat propria voie pe această cale de un oarecare timp. Oare unii se lasă amăgiți chiar acum să creadă că întrucât ei cunosc adevărul evangheliei, Sabatul, sanctuarul și starea omului în moarte, etc., aceasta le va fi de ajuns ca să-i mântuiască? Desigur că nu va fi așa dacă în același timp ei nutresc mânia, pizmă, invidie sau nu ascultă de Dumnezeu în vreo privință în care El le-a descoperit. Ceea ce este cu adevărat umilitor este că toți putem face această greșală fatală. Cât de important este ca toți să căutăm la Domnul cu toată inima îndurarea și harul Lui ca să ne dea o iubire supremă pentru El și o credință care evident să asculte!

Chiar acum, trăim într-un timp în care ne este ușor să-L urmăm pe Dumnezeu în toate lucrurile. Încă avem o pace relativă și există siguranță. Apocalipsa 7:1-4 declară că acest timp de pace este pentru sigilarea poporului lui Dumnezeu. Așa cum am văzut deja, sigiliul se referă la dacă ne încredem și ascultăm de Dumnezeu prin credință. Acum avem ocazia de a ne fixa în adevărul că Dumnezeu este demn de încredere. Putem să ascultăm de El, iar El va avea grijă de noi. În fiecare zi, Dumnezeu ne dă ocazii să ne dezvoltăm un caracter sfânt, dar în cele din urmă, se va stârni furtuna. Va sosi timpul strâmtorării, un timp cum nu a mai văzut nimeni vreodată. Atunci ne vom descoperi caracterul, nu ni-l vom mai dezvolta. Să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru încercările și examenele zilnice care ne pun la încercare răbdarea și credința în Dumnezeu. Acestea sunt cele mai mari binecuvântări pe care ni le poate trimite atunci când ne gândim pentru ce ne pregătește El ca să fim confrunțați. Să nu vă supărați niciodată pe ceea ce îngăduie Dumnezeu. Căutați-L din toată inima și umblați într-o ascultare credincioasă, indiferent de cât de grele ar fi împrejurările.

Rețineți că pentru drumul de la a-L urma pe Dumnezeu la a urma fiara este nevoie de mai mult decât de un pas. Încet și aproape imperceptibil se călătorește pe acest drum. Aproape tuturor nu le vine să creadă sugestia că într-o bună zi, s-ar putea ca el sau ea să se închine fiarei. Dar în final, mulți vor reacționa aproape automat la închinarea la fiară. Va fi inevitabilul rod al sumei alegerilor lor zilnice. De care parte ne vom afla la sfârșit? Ne vom închina fiarei sau Creatorului? Răspunsul depinde de deciziile zilnice pe care le luăm cu privire la locul pe care Îl ocupă Dumnezeu în viața noastră. Astăzi este ziua în

care să ne consacram 100 la sută lui Isus și să câștigăm, prin ascultare, experiența de a ne încrede în El ca un Creator al iubirii. Ne vom închina fiarei sau Creatorului? Depinde de ce alegeți. Astăzi.